

РЕШЕНИЕ

№ 983

гр. София, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20221110139394 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от Етажна собственост с административен адрес: АДРЕС, представлявана от управителя „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК: *****, съдебен адрес: АДРЕС чрез адв. П. К. срещу МРБ, с код по БУЛСТАТ: 00000000, адрес: АДРЕС, с която се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 126 лева, представляваща главница за сбор от неизплатени месечни такси за поддръжка и управление на етажната собственост за период от 01.10.2020 г. до 31.03.2022 г. ведно със законна лихва от депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК /05.04.2022 г./ до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №18248/2022 г. на СРС.

Твърди се, че на Общо събрание, проведено на 07.09.2020 г., етажната собственост с административен адрес: АДРЕС е взето решение по т.5 месечната такса за управление и поддръжка на ЕС за необитаваните апартаменти да бъде в размер на 7лв.

Сочи се, че съгласно Справка № 410625/03.04.2022 г. от Служба по вписванията - Пловдив, извършена чрез отдалечен достъп по данни за имот и Препис от Акт № 1111/25.11.2013 г. за частна държавна собственост, МРБ е собственик на самостоятелен обект в етажната собственост. Поддържа се, че ответникът е натрупал парични задължения за собствения си необитаван самостоятелен обект (А) за период от 18 (осемнадесет) месеца (считано от месец октомври 2020 г. до месец март 2022 г. вкл.) в общ размер на 126лв. (сто и двадесет и шест лева), представляващи сбор от неплатени месечни такси от 7лв./мес., дължими за управление и поддръжка на етажната собственост.

Приложени са писмени доказателства.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба. Твърди се, че исковата молба е недопустима поради липса на пасивна процесуална легитимация доколкото макар имотът да е държавна собственост и в Акта за държавна собственост № 1111 от 11.11.2013 г. да е отбелязано, че процесният недвижим имот, е в управление на МРБ, считано от 01.07.2015 г., на основание т. 98 от Приложение № 2 към чл. 7, т. 2 от ПМС № 54 от 1.04.2010г. (изм. с ПМС № 123, ДВ бр. 37 от 22.05.2015 г., в сила от 1.07.2015г.) всички

жилища от жилищния фонд на МРБ са предоставени в управление на Изпълнителна агенция „ВКВД“.

Като прецени събраните по делото доказателства, съдът намери от фактическа и правна страна следното:

Правната квалификация на предявените иски е чл.38 във вр. чл. 6, ал. 1, т. 8 и т. 10 във вр. чл. 11, т. 5 ЗУЕС.

Представена по делото е справка №410625/03.04.2022 г. чрез отдалечения достъп на Служба по вписванията – гр. Пловдив. Видно от същата за имот- самостоятелен обект в сграда с площ 68.64 кв.- ателие за творческа дейност с адрес: АДРЕС е съставен Акт за държавна собственост №111, том 92/2019 г. със собственик държавата и титуляр на правото- МРБ.

Приложен по делото е и Акт за частна държавна собственост №1111/11.11.2013 г., с който самостоятелен обект в сграда с идентификатор 56784.540.654.5.29, с адрес: АДРЕС е предоставен за управление на МРБ на основание чл. 26, т.23, във вр. чл. 316, ал.1, т.9 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България.

Съгласно чл. 7, т.2 от Постановление на МС № 54 от 1.04.2010г. (изм. с ПМС № 123, ДВ бр. 37 от 22.05.2015 г., в сила от 1.07.2015г.) се предоставят за управление на Изпълнителна агенция „ВКВД“ за изпълнение на функциите й държавни имоти от реорганизираната Изпълнителна агенция "Социални дейности на МРБ", посочени в приложение 2.

Приложение №2 към Постановление на МС № 54 от 1.04.2010г. съдържа списък с държавни имоти, предоставени на Изпълнителна агенция „ВКВД“. В т. 98 от същия списък са включени „жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на МРБ“.

Приложен по делото е Протокол за проведено ОС на ЕС на 07.09.2020 г. По т. 5 от дневния ред е взети решение месечните такси за управление и поддръжка на ЕС да бъдат в размер на 7 лева за необитаеми жилища. Съгласно Решение № 8/24.02.2015 г. по гр.д.№ 4294/14 г. I г.о. на ВКС, за провеждане на общото събрание на етажната собственост се води протокол от избран от него протоколчик – чл.16, ал.4 ЗУЕС. Изискуемото съдържание на протокола е нормативно установено в следващата ал. 5 на същия текст - дата, място на провеждане, дневен ред, присъстващите лица и идеалните части от общите части, които представляват, същността на изявленията, предложенията и взетите решения. С това съдържание протокола е свидетелстващ документ, установяващ извършените от общото събрание действия и взетите решения. Наличието на специални изисквания към изготвянето и съдържанието на протокола, удостоверяване на съдържанието му от изрично натоварени лица за това, определен начин за оповестяването му и срок за оспорване на съдържанието му придават доказателствена сила на протокола, подобна на официалните свидетелстващи документи. От оповестяването на протокола на ОС на ЕС , за ответника е възникнала възможността в срока по чл.16, ал.9 ЗУЕС да оспори писмено съдържанието му, включително достоверността на отразените в него решения. Не се твърди, а и не се установи по делото ответникът да е направил такова оспорване, поради което, протоколът се е стабилизирал като съдържание и доказва с обвързваща етажните собственици и създава доказателствена сила, че отразените в него действия на ОС и взети решения са извършени съобразно отразеното в него, в който смисъл е отново Решение № 8/24.02.2015 г. по гр. д. № 4294/2014 г., I г. о., ГК на ВКС. Ето защо от представения протокол се установява, че ОС е взело валидни решения на основание чл. 11, ал. 1, т. 5 от ЗУЕС за заплащане на вноски за управление и поддръжка.

Представен е по делото Договор за управление на етажна собственост №7/30.09.2020 г., сключен между ЕС с адрес: АДРЕС и „Информатор ББС“ ЕООД.

С писмо изх. №13493/24.10.2022 г. Изпълнителна агенция „ВКВД“ е заявила готовност да заплати месечните такси за процесния период и за процесния имот пред управителя на етажната собственост. Същото е получено от управителя на етажната собственост на 26.10.2022 г., видно от представеното известие за доставяне.

Въз основа на разпределената доказателствена тежест, ищецът следва да докаже, че общото събрание на етажните собственици е взело валидни решения на основание чл. 11,

ал. 1, т. 5 от ЗУЕС за заплащане на вноски за поддържане на общите части на сградата - етажната собственост и за вноски за управление и поддръжка, както и че ответникът е собственик на самостоятелен обект в сградата.

С доводи, че процесният апартамент е предоставен за управление на Изпълнителна агенция „ВКВД”, ответникът оспорва процесуалната си легитимация. Процесуалната легитимация се определя от твърденията на ищеца в исковата молба, който заявява, че именно той е носителът на накърненото от ответника чрез възникналия между тях правен спор материалното право /Решение № 5/06.06.2011 г., по гр.д. № 47/2010 г., на III г.о./. С доводи за недопустимост ответникът реално оспорва материалната си легитимация, която се определя от доказването на иска и обуславя неговата основателност/неоснователност и по която съдът се произнася със крайния си съдебен акт или иначе казано достатъчно е ищецът да твърди, че е налице облигационно отношение с посочен от него етажен собственик/ползвател, който той сочи като ответник, а въпрос по същество и съобразно възложената доказателствена тежест е ищецът да докаже твърденията от него факти и обстоятелства.

С оглед упражняването на предоставените от собственика на имота/държавата/ права по неговото ползване, учреждението на което е предоставено правото на управление е процесуално легитимирано да предявява и да отговаря по искове за защита на същите тези права, в качество, подобно на това на процесуален субституент на собственика, във формата на процесуална суброгация

Съгласно т.11 от ППВС № 8/80 г, което в тази му част има принципно значение и не е изгубило действие, държавните организации, предприятия и учреждения са процесуално легитимирани да водят дела, респ.да отговарят по искове, имащи за предмет собствеността върху имоти, които са им предоставени от държавата за стопанисване и управление.Силата на присъдено нещо на решението постановено по отношение на процесуалния субституент се разпростира и спрямо държавата, обвързва я и спорът става непререшаем. Същото е възприето и с решение № 6 от 1.6.2011 г по гр.дело № 833/2009 г на ВКС, Четвърто ГО, в което е дадено разрешение според което , според което съгласно чл.14 ал.1 от ЗДС /ред.ДВ бр.124/98 г/ държавните юридически лица упражняват правото на държавна собственост върху предоставените им за управление недвижими имоти от свое име, за своя сметка и на своя отговорност в пределите на закона.С предоставянето на управлението на имота, публичното тяло, което упражнява правото на държавна собственост се явява процесуален субституент на държавата във формата на процесуална суброгация, който може да брани това право чрез иск и да претендира от свое име последиците от лишаването му от ползване/респ.срещу него да бъде предявен такъв иск/.Редакционното изменение на текста /ДВ бр.32/2005 г/, съгласно което управлението върху обекти, имоти и вещи-държавна собственост включва правото на ведомствата и общините да ги владеят, ползват и поддържат от името на държавата, за своя сметка и на своя отговорност, не променя статута на ведомствата на процесуални субституенти на държавата при упражняване на правата върху предоставените им за управление имоти.

В случая няма спор, че имотът е частна държавна собственост. Доколкото обаче се установява, че същият имот по силата на подзаконовия нормативен акт/ Постановление на МС № 54 от 1.04.2010г./ е предоставен за управление на Изпълнителна агенция „ВКВД“, това юридическо лице е ползвател на имота, а не МРБ.

Доколкото исковата претенция е насочена срещу лице, нямащо качеството етажен собственик, ползвател или обитател липсва един от елементите на фактическия състав на чл. 38, ал. 1 ЗУЕС и искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Ответникът има правно на разноси на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, и такива следва и да бъдат присъдени за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/.

Водим от горното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Етажна собственост с административен адрес: АДРЕС, представлявана от управителя „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК: *****, срещу МРБ, с код по БУЛСТАТ: 00000000, адрес: АДРЕС, с правно основание чл. 38, ал. 1 ЗУЕС във вр. чл. 6, ал.1, т.8 и т. 10 ЗУЕС за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 126 лева, представляваща главница за сбор от неизплатени месечни такси за поддръжка и управление на етажната собственост за период от 01.10.2020 г. до 31.03.2022 г. ведно със законна лихва от депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК /05.04.2022 г./ до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №18248/2022 г. на СРС.

ОСЪЖДА Етажна собственост с административен адрес: АДРЕС, представлявана от управителя „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК: *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на МРБ, с код по БУЛСТАТ: 00000000, адрес: АДРЕС, сумата от 100 лева-съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____